

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.10.2009, sp. zn. 33 Cdo 1289/2007, ECLI:CZ:NS:2009:33.CDO.1289.2007.1

Číslo: 73/2010

Právní věta: Počátek běhu promlčecí doby podle § 101 obč. zák. k uplatnění práva na televizní poplatek a přírážku podle § 2 odst. 1 a § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 252/1994 Sb. (ve znění zákonů č. 135/1997 Sb. a č. 231/2001 Sb.) není spojen s uplynutím přiměřené dodatečné lhůty, kterou provozovatel ze zákona poskytl poplatníkovi k zaplacení dlužných poplatků a přírážky ve smyslu § 7 a § 8 odst. 2 zákona č. 252/1994 Sb.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.10.2009

Spisová značka: 33 Cdo 1289/2007

Číslo rozhodnutí: 73

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Promlčení

Předpisy: § 101 obč. zák.
§ 5 odst. 3 předpisu č. 252/1994Sb.
§ 563 obč. zák.
§ 7 předpisu č. 252/1994Sb.
§ 8 odst. 1 předpisu č. 252/1994Sb.
§ 8 odst. 2 předpisu č. 252/1994Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se domáhala po žalovaném zaplacení 151 125 Kč s příslušenstvím. Uváděla, že žalovaný je provozovatelem hotelu E. v R. a držitelem zde umístěných patnácti televizních přijímačů, které nepřihlásil do evidence. Ani přes její výzvu, aby do 10. 5. 2002 zaplatil televizní poplatek ve výši 75 Kč s přírážkou 10 000 Kč za každý televizní přijímač, tak neučinil.

O k r e s n í s o u d v Bruntále rozsudkem ze dne 23. 5. 2006 žalobu o zaplacení částky 151 125 Kč s 5,5% ročním úrokem od 11. 5. 2002 do zaplacení zamítl a rozhodl o nákladech řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný byl provozovatelem hotelu E. v R., v němž měl umístěno v měsíci dubnu 2002 patnáct televizních přijímačů, které coby jejich držitel nepřihlásil do evidence a nezaplatil za ně televizní poplatek. Žalobkyně jej vyzvala přípisem ze dne 23. 4. 2002, který mu byl doručen dne 25. 4. 2002, aby do patnácti dnů od jeho doručení zaplatil dlužné televizní poplatky za měsíc duben 2002 v celkové výši 1125 Kč a přírážku ve výši 10 000 Kč za každý nepřihlášený televizní přijímač, tj. 150 000 Kč. Z takto zjištěného skutkového stavu věci soud prvního stupně dovodil, že žalovaný úspěšně

uplatnil námitku promlčení (§ 100, § 101 a § 102 obč. zák.). Vyslovil právní názor, že v případě televizních poplatků za duben 2002, které byly splatné k 15. dni tohoto měsíce (§ 5 odst. 3 zákona č. 252/1994 Sb.), uplynula tříletá promlčecí doba dne 16. 4. 2005, a v případě přírážek za každý televizní přijímač, jejichž splatnost na základě výzvy nastala dne 10. 5. 2002 (§ 8 zákona č. 252/1994 Sb.), připadl konec tříleté promlčecí doby na 11. 5. 2005. Protože žaloba ze dne 9. 5. 2005 byla u soudu podána až 13. 5. 2005, stalo se tak po marném uplynutí promlčecí doby. K faxovému podání žaloby ze dne 10. 4. 2005 přitom soud prvního stupně nepřihlížel, jelikož měl za to, že žalobkyně je ve lhůtě tří dnů nedoplnila podáním v písemné formě.

K r a j s k ý s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 11. 2006 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Především soud prvního stupně přisvědčil, že vzhledem k žalovaným uplatněné námitce promlčení bylo nutno zabývat se nejprve otázkou promlčení žalobou uplatněného nároku. Oproti němu z obsahu spisu zjistil, že telefaxové podání obsahující žalobu došlo soudu prvního stupně dne 10. 5. 2005, a že v důsledku pochybení bylo opatřeno otiskem razítka s datem podání 10. 4. 2005. Jelikož telefaxové podání bylo dne 13. 5. 2005, tedy do tří dnů, v souladu s § 42 odst. 3 o. s. ř. doplněno předložením jeho originálu, odvolací soud dovodil, že žaloba byla u soudu podána dne 10. 5. 2005. I tak ale námitku promlčení shledal úspěšnou. Zaujal právní názor, že podle § 5 odst. 3 zákona č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, v tehdy platném znění (tj. ve znění zákonů č. 135/1997 Sb. a č. 231/2001 Sb.) – dále opět jen „zákon č. 252/1994 Sb.“, splatnost televizních poplatků za měsíc duben 2002 nastala 15. 4. 2002; následující den, tj. 16. 4. 2002, mohlo být právo na jejich zaplacení uplatněno u soudu a tímto dnem tudíž začala běžet obecná tříletá promlčecí doba podle § 101 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění, jejíž konec připadl na 16. 4. 2005. Jelikož žaloba byla podána u soudu dne 10. 5. 2005, právo na zaplacení televizních poplatků se promlčelo a nelze je žalobkyni přiznat. Na tomto závěru je bez vlivu úprava obsažená v § 7 zákona č. 252/1994 Sb., neboť stanovení přiměřené dodatečné lhůty k zaplacení dlužných poplatků provozovatelem ze zákona neodkládá počátek běhu promlčecí doby ve smyslu § 102 obč. zák., který na tento nárok nedopadá. Odvolací soud dovodil, že promlčeno je rovněž právo na přírážku ve výši 10 000 Kč za každý nepřihlášený televizní přijímač v měsíci dubnu 2002. Zaujal názor, že podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 252/1994 Sb. vznikne poplatníkovi povinnost zaplatit přírážku, nepřihlásí-li televizní přijímač do evidence. Jestliže nárok provozovatele ze zákona na přírážku není nárokem ve smyslu § 102 obč. zák., vztahuje se na něho obecná tříletá promlčecí doba podle § 101 obč. zák., jejíž počátek není vázán na přiměřenou lhůtu poskytnutou poplatníku provozovatelem ze zákona ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 252/1994 Sb., nýbrž na den následující po vzniku povinnosti zaplatit přírážku. Protože v dané věci vznik povinnosti zaplatit přírážku je vázán na povinnost zaplatit televizní poplatek za měsíc duben 2002, který byl splatný 15. 4. 2002, mohla žalobkyně již dnem následujícím, tedy 16. 4. 2002, uplatnit právo na zaplacení přírážky u soudu. Právo žalobkyně na přírážku za každý nepřihlášený televizní přijímač se tak promlčelo marným uplynutím tříleté promlčecí doby, jejíž běh počal dne 16. 4. 2002 a skončil dne 16. 4. 2005 (§ 101 a § 122 obč. zák.).

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opřela o § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spatřuje v nesprávném závěru odvolacího soudu, že právo na televizní poplatky a přírážky se promlčelo a nelze jí je přiznat. Namítá chybnou interpretaci § 7 a § 8 odst. 2 zákona č. 252/1994 Sb., podle nichž musela postupovat. Podle těchto ustanovení se mohla domáhat svého práva na zaplacení televizních poplatků a přírážek u soudu teprve tehdy, jestliže poplatník nezaplatil televizní poplatky a přírážky ani v přiměřené lhůtě, kterou mu poskytla. Odvolací soud vůbec nevzal v úvahu, že zejména povinnost zaplatit přírážku je odvislá od zjištění existence televizních přijímačů, tedy od výzvy a stanovení přiměřené lhůty k plnění. Prosazuje názor, že v posuzovaném případě tříletá promlčecí doba počala běžet až 11. 5. 2002, kdy právo mohlo být vykonáno u soudu. Její výzva ze dne 23. 4. 2002, aby žalovaný zaplatil televizní poplatky a přírážky ve lhůtě patnácti dnů ode dne jejího doručení, mu totiž byla doručena

dne 25. 4. 2002 a přiměřená lhůta k plnění tak byla stanovena do 10. 5. 2002. Byla-li žaloba podána u soudu 10. 5. 2005, nemohou být její nároky promlčeny. Z uvedených důvodů navrhla rozhodnutí soudů obou stupňů zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný nepovažuje napadené rozhodnutí za zásadně právně významné. Vzhledem k tomu, že zákon č. 252/1994 Sb. otázku běhu promlčecích dob neupravuje, vztahuje se na daný případ § 101 obč. zák., jehož výklad Nejvyšší soud již podal, např. ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 28/1984 a v Souboru rozhodnutí NS ČR pod č. C 1610. Z nich vyplývá, že za okamžik rozhodný pro počátek běhu promlčecí doby v případech, kdy doba splnění nebyla stanovena právním předpisem, je třeba považovat den bezprostředně následující po dni, ve kterém dluh vznikl. Připomíná, že žalobkyně dne 23. 4. 2002 odeslala žalovanému výzvu k plnění; již k tomuto dni tedy nesporně zjistila skutečnosti, z nichž dovozovala právo na přírážku, a mohla je uplatnit u soudu.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění platném do 30. 6. 2009) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas k tomu oprávněným subjektem za splnění podmínky advokátního zastoupení (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), se zaměřil na posouzení otázky jeho přípustnosti.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Přípustnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně, může být dána jen za podmínek § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., tedy dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Ze znění těchto ustanovení vyplývá, že dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je přípustné pouze k řešení právních otázek. To znamená, že v něm lze samostatně namítat jen to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Protože žalovaným k dovolacímu přezkumu předloženou právní otázku promlčení práva provozovatele ze zákona na televizní poplatek a přírážku podle § 3 odst. 2 a § 8 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb. dovolací soud dosud neřešil, lze napadenému rozhodnutí přiznat zásadní právní význam a dovolání přípustnost podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, nebo ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb. je poplatníkem fyzická nebo právnická osoba, která je držitelem rozhlasového nebo televizního přijímače.

Podle § 3 odst. 2, části věty před středníkem, zákona č. 252/1994 Sb. fyzická osoba, která používá rozhlasový nebo televizní přijímač k podnikání, nebo v souvislosti s ním, platí rozhlasový nebo televizní poplatek z každého takového přijímače.

Podle § 5 odst. 3, části věty před středníkem, zákona č. 252/1994 Sb. rozhlasový nebo televizní poplatek (dále jen „poplatek“), jemuž podléhá fyzická osoba, je splatný nejpozději do 15. dne

každého kalendářního měsíce.

Podle § 7 zákona č. 252/1994 Sb. nezaplatí-li poplatník dlužné poplatky ani v přiměřené dodatečné lhůtě poskytnuté mu Českým rozhlasem nebo Českou televizí (dále jen „provozovatel ze zákona“), provozovatel ze zákona je oprávněn domáhat se svého práva u soudu.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb. poplatník, který a) nepřihlásí přijímač do evidence, b) uvedením nepravdivých údajů dosáhl neoprávněného osvobození od povinnosti platit za přijímač poplatek, c) uvedením nepravdivých údajů dosáhl neoprávněného odhlášení přijímače z evidence, je povinen zaplatit provozovateli ze zákona kromě dlužných poplatků i přírážku ve výši 5000 Kč za každý takový rozhlasový přijímač, nebo přírážku ve výši 10 000 Kč za každý takový televizní přijímač. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení nezaplatí-li poplatník přírážku v přiměřené lhůtě poskytnuté mu provozovatelem ze zákona, provozovatel ze zákona je oprávněn domáhat se svého práva u soudu. Podle odst. 3 téhož ustanovení se ustanovení odstavce 1 nepoužije, pokud poplatník dodatečně splnil všechny své povinnosti ještě před tím, než byl provozovatelem ze zákona vyzván k zaplacení přírážky.

Podle § 100 odst. 1, věty první, obč. zák. právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až § 110 obč. zák.).

Podle § 101 obč. zák. pokud není v dalších ustanoveních uvedeno jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé.

V posuzovaném případě vyplývá vztah mezi účastníky ze zákona č. 252/1994 Sb., který neobsahuje vlastní úpravu promlčení. Proto se promlčení práv z tohoto vztahu řídí obecnou úpravou promlčení obsaženou v občanském zákoníku (§ 100 a § 101 obč. zák.). Ustanovení § 101 obč. zák. upravuje nejen délku obecné promlčecí doby, ale i počátek jejího běhu, pokud není v dalších ustanoveních stanoveno jinak. Začátek běhu promlčecí doby je přitom spojován s okamžikem, „kdy právo mohlo být vykonáno poprvé“. Obecně platí, že právo může být vykonáno poprvé, jakmile vznikne možnost podat na jeho základě odůvodněně žalobu u soudu, neboli kdy se právo stalo nárokem (actio nata). Není přitom rozhodné, z jakého důvodu (objektivního či subjektivního) tak věřitel neučinil. Actio nata nastává zásadně splatností dluhu, tj. dnem, kdy měl dlužník povinnost poprvé splnit dluh. Splatnost může být stanovena dohodou, právním předpisem nebo určena v rozhodnutí. Nebyla-li splatnost dluhu takto určena, lze o splnění dluhu dlužníka požádat kdykoli a dlužník pak je povinen splnit dluh prvního dne poté, kdy byl věřitelem o splnění požádán (§ 563 obč. zák.). Soudní praxe je ustálena v názoru, podle něhož může-li věřitel splatnost dluhu vyvolat sám, pak – objektivně posuzováno – může své právo i vykonat (podat žalobu k soudu). Prvá objektivní možnost vykonání práva je tedy dána okamžikem, kdy věřitel mohl nejdříve o splnění požádat. V těchto případech promlčecí doba začíná běžet dnem bezprostředně následujícím po dni, kdy vznikl dluh, nikoli dnem, kdy došlo ke splatnosti dluhu. Okolnost, že se věřitel o vzniku svého práva nedozvěděl, je pro počátek běhu obecné promlčecí doby irelevantní. Nejde totiž o subjektivní promlčecí dobu (§ 106 odst. 1 a § 107 odst. 1 obč. zák.), u níž je právně významná vědomost oprávněného subjektu (srovnej rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSR uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 28/84, a na ně navazující rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 11. 2002, sp. zn. [33 Odo 665/2002](#), uveřejněné v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, pod C 1610/23, ze dne 27. 7. 2005, sp. zn. [28 Cdo 566/2004](#), ze dne 6. 10. 2005, sp. zn. [28 Cdo 111/2005](#), ze dne 22. 11. 2006, sp. zn. [28 Cdo 2645/2006](#), a ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. [33 Odo 1174/2005](#), proti němuž byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 20. 7. 2006, sp. zn. [III. ÚS 334/06](#), odmítl).

Jelikož je splatnost televizního poplatku stanovena v § 5 odst. 3 zákona č. 252/1994 Sb. pevným termínem, tj. 15. dne každého kalendářního měsíce, odvolací soud správně dovodil, že pro počátek

běhu tříleté promlčecí doby tohoto práva je rozhodný tento okamžik. Jak se podává z obsahu podání samotného žalovaného ze dne 11. 7. 2005, 9. 5. 2006 a 2. 8. 2006, žalovaný se stal držitelem patnácti kusů televizních přijímačů v roce 2000, kdy převzal do nájmu hotel E. v R. i s televizními přijímači v něm umístěnými. V důsledku toho se stal i poplatníkem televizních poplatků ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. [33 Odo 985/2004](#), a usnesení ze dne 18. 3. 2009, sp. zn. [33 Cdo 892/2007](#)). Vznikla mu tak povinnost platit do 15. dne každého kalendářního měsíce televizní poplatek ve výši 75 Kč za každý televizní přijímač (§ 4 zákona č. 252/1994 Sb.). Protože právo žalobkyně na zaplacení televizních poplatků za měsíc duben 2002 se 15. 4. 2002 (tj. dnem jejich splatnosti) stalo nárokem, mohla je žalobkyně dnem následujícím, tedy 16. 4. 2002, důvodně uplatnit žalobou u soudu. Tímto dnem také počala běžet tříletá promlčecí doba, jejíž konec připadl na 16. 4. 2005 (§ 101 a § 122 obč. zák.). Byla-li žaloba podána u soudu dne 10. 5. 2005, promlčecí doba uplynula marně a odvolací soud správně uzavřel, že právo žalobkyně na zaplacení televizních poplatků za měsíc duben 2002 se promlčelo a nelze je přiznat.

Na rozdíl od televizního poplatku doba plnění přírážky podle § 8 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb. není stanovena vůbec (není dohodnuta ani jinak určena); na promlčení tohoto práva proto dopadá úprava vyplývající z § 563 obč. zák. a splatnost přírážky nastává následující den po dni, kdy byl dlužník věřitelem vyzván k plnění. Předpokladem výzvy k plnění je ovšem vznik práva na plnění (zde na zaplacení přírážky). Již ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. [33 Odo 70/2004](#), uveřejněném v Souboru pod č. C 2850, Nejvyšší soud vyslovil právní názor, že přírážka plní funkci sankce ve vztahu k těm, kteří se povinnosti platit poplatky vyhýbají neplněním evidenční povinnosti. Povinnost zaplatit přírážku podle § 8 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb. proto vzniká jako důsledek porušení poplatkové povinnosti. Je-li v § 8 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb. povinnost poplatníka zaplatit přírážku spojována s povinností zaplatit dlužné poplatky, je nutnou podmínkou vzniku práva provozovatele ze zákona na přírážku nesplnění povinnosti zaplatit poplatek ve lhůtě splatnosti. Jelikož žalovaný do 15. 4. 2002 (tj. ve lhůtě splatnosti) nezaplatil poplatky za tento měsíc, vznikla mu dne 16. 4. 2002 povinnost zaplatit žalobkyni kromě dlužných poplatků přírážku 10 000 Kč za každý držený televizní přijímač (§ 8 odst. 1 zákona č. 252/1994 Sb.). Protože žalobkyně mohla vyvolat splatnost přírážky již následující den, tj. 17. 4. 2002, začala tímto dnem běžet tříletá promlčecí doba, která uplynula marně 17. 4. 2005 (§ 101 a § 122 obč. zák.). Lze se proto ztotožnit s odvolacím soudem, že se promlčelo též právo žalobkyně na přírážku.

Správnost těchto závěrů nemůže zvrátit argumentace žalobkyně, že odvolací soud chybně interpretoval § 7 a § 8 odst. 2 zákona č. 252/1994 Sb., a že počátek běhu promlčecí doby je spojen s uplynutím přiměřené dodatečné lhůty, kterou v souladu s § 7 a § 8 odst. 2 zákona č. 252/1994 Sb. poskytla žalovanému k zaplacení dlužných poplatků a přírážky. Žalobkyně přehlíží, že v duchu základního interpretačního přístupu, který se ustálil v judikatuře Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, je třeba k výkladu právních norem přistupovat především podle jejich smyslu a účelu a nelze vycházet pouze z dikce zákona. V § 7 a v § 8 odst. 2 zákona č. 252/1994 Sb. se sice uvádí, že provozovatel ze zákona je oprávněn domáhat se svého práva u soudu, nezaplatí-li poplatník dlužné poplatky, resp. přírážku ani v přiměřené dodatečné lhůtě poskytnuté mu provozovatelem ze zákona. Použití teleologické a systematické interpretační metody výkladu těchto ustanovení vycházející z důvodové zprávy k zákonu č. 252/1994 Sb. však vede k závěru, že účelem těchto ustanovení není upravit počátek běhu promlčecí doby v závislosti na uplynutí dodatečné lhůty poskytnuté poplatníkovi provozovatelem, tedy odchýlně od občanského zákoníku, ale že je v nich pouze vyjádřeno celkové pojetí zákona, jenž je založen spíše na dobrovolném akceptování povinností, než na používání donucovacích prostředků a sankcí. Výklad těchto ustanovení podáváný žalobkyní by znamenal, že pro určení počátku promlčecí doby by nebylo rozhodující objektivně stanovené hledisko, ale skutečnost závislá na vůli subjektu právního vztahu, který by se mohl domáhat svého práva bez jakéhokoliv časového omezení. Takový výklad je nepřijatelný, neboť je ve zřejmém rozporu

s cílem právní úpravy institutu promlčení. Tím je pobízet věřitele pod určitou sankcí k tomu, aby vykonal svá práva včas, tj. v přiměřených – promlčecích – dobách u soudu, a aby tak donekonečna (a tedy neúnosně) nemohl oddalovat požadavek splnění od dlužníka. Smyslem institutu promlčení je čelit vzniku a existenci dlouhotrvajících práv a povinností provázených často i jejich určitou nejistotou, nejasností a pochybnostmi. Má-li možnost promlčení nároku plnit pobídkovou funkci vůči věřiteli, pak zároveň přispívá k tomu, aby dlužník nebyl po časově neomezenou dobu vystaven ze strany věřitele hrozbě podání úspěšné žaloby.

Lze tedy uzavřít, že žalobkyni se nepodařilo zpochybnit správnost právního názoru odvolacího soudu, že počátek běhu promlčecí doby není spojen s uplynutím přiměřené dodatečné lhůty, kterou poskytla žalovanému k zaplacení dlužných poplatků a přirážky ve smyslu § 7 a § 8 odst. 2 zákona č. 252/1994 Sb.; dovolací soud proto dovolání zamítl (§ 243b odst. 2, část věty před středníkem, o. s. ř.).